

0 Předmluva

Roku 2005 jsem nastoupil do posledního zaměstnání před vznikem nároku na důchod. Měli jsme už všechny dcery vdané a v listopadu jsme se přestěhovali do vlastního bytu v Malešicích. A změnili jsme i formu dovolených – hlavní dovolenou od r. 2006 tvořil poznávací zájezd do ciziny. Změny zasáhly i způsob života a uvažování. Vstoupili jsme do další životní fáze. Evinka přišla s myšlenkou, že bych mohl psát Paměti. Když jsem se koncem r. 2010 stal důchodcem a pracovní úvazek snížil na polovinu a zanedlouho dokonce na čtvrtinu, Paměti se začaly rodit. S psaním jsem začal r. 2011 a od r. 2013 jsem je postupně dávám na své webové stránky, přičemž jsem postupoval zhruba chronologicky. V listopadu 2023 jsem základní text dopsal. Nevyklučuji, že ještě něco připojím. Rozhodně jsem chtěl zachytit svou cestu komunistickým režimem.

Na přelomu jara a léta 2020 jsem se dověděl, že mám – použiji-li dnes už málo užívaný termín – rakovinu. Přesněji: nádor na levé ledvině s poměrně značnými metastázemi. Začal jsem si reálně uvědomovat omezenost lidského života. Především toho svého. V tomto vědomí se ptám: Kam až Paměti dopíšu? A do které doby bych si je přál psát? O prázdninách 2020 jsem ukončil zaměstnání. Možná by to byl vhodný čas pro ukončení Pamětí.

Celé mé vzpomínání je provázeno vděčností. Vděčností Pánu Bohu za celou životní cestu ve vědomí toho, že různé překážky a okliky nakonec přinesly užitek. Vděčností mnoha vzácným, milým a sympatickým lidem, s nimiž jsem se na cestě života setkal a s nimiž jsem větší či menší úsek životní cesty šel. Myslím na své rodiče (tatínek později byl i úžasným tchánem a dědečkem, maminka mě dala orientaci pro racionální i duchovní oblast), na Aju (Jarku Zajícovou-Běťákovou), která mi jako malému dítěti byla něčím mezi starší kamarádkou a skvělou tetou, na Jardu, s nímž jsme se sice – jak to někdy mezi bratry bývá – někdy hašteřili, ale měli jsme se rádi a sdíleli jsme vzájemně své prožitky, myslím na učitele i spolužáky, na sestry a bratry v Kristu v různých sborech a církevních společenstvích. Vděčně vzpomínám na celých těch 52 let, které uplynuly od doby, kdy jsme si s Evinkou začali jeden druhého všímat, uvědomuji si, jak úžasné je, že jsme mohli a můžeme jít cestou spolu, že máme jeden druhého, že máme tak krásnou rodinu. Současná epidemiologická opatření a mé vědomí nemoci vedou ještě k hlubšímu prožívání vděčnosti. A raduji se z celé velké rodiny:

- z Jitunky a Pavla, z Janičky, Kuby a malé Timinky, z níž mám radost už pro její jméno, z Pavlíka, Adámka, Míši a Samíka,
- z Petrunky a Štěpána, z Davida, Marka, Esterky, Lukáše, Filipa a Jonáše,
- z Radunky a Jirky, z Lucinky a Mikiho.

Je to úžasné mít takovou rodinu. A ještě úžasnější je, že všichni patří do Kristovy rodiny, do Církve.

Když jsme v Ekologické sekci ČKA na začátku tohoto století či tisíciletí začali zvát ke konání Dnů vděčnosti za stvoření, vědomě se stala vděčnost nosným motivem mého života. A vděčnost mě provází i při psaní těchto pamětí.

Jirka Nečas

Praha 10.04.2021